

מבטד למטרה

שעורים בהתחלפות

ובכן, מול טוב וסימן טוב לכלנו, רבותי, — השביתה סוף סוף ננמרה! יהי שם ה'

מבורך, כי לכל תקנה יש סך בעולם הזה, ולאשרנו ומ לצרה הגדולה הזו יש סוף ותכלה לכל האנדרלמיסיה שבאה לעולם וזעזעה אותו מלונדון המעטירה עד ירושלים הבירה ונקרא כלנו בפה מלא: הדרן עלך ודרן עלך!

ישמחה כפולה ומכופלת עלינו היהודים כאן, מחמת שבגורדיים וזא דוסא נציבנו היהודי — למרות כל ההכחות "הרשמיות" של פועלינו — זה נלד סד טון השני, שלמדי, כנראה, את דרכי הפשרות כאן בארצנו על ההר... ארובה, ידאו וידעו נא כל באי עולם, שאחב"י יביאים לא רק "טובל", כלומר בל-בולים אלא גם שלום לעולם, ואיזה שלום?

ולא עוד אלא, שרואה אני בחוש ובפעל מכש כי הכל בידי שמים, והא ראייה:

עוד טרם הספיק דאר-היום להפיץ בקהל את בשורת השלום, והנה הופיע במשרדי בלא נשמה ממש, נחש-נא מי? — בעל-הגימטריאות החדש שלי. לא בעל-הלוחות, ומבלי דבר דבר הניח לפני על שלחני בתקא קטנה, כאלו נפלה מן השמים, והורה לי באצבעי מתוך נצחון נמוך, על שתי שורות גירא:

"עושה השלום באנגליה"

בנימטריא: "סר הרברט סמואל הי ה-ו-ד"

ופודר האותיות במלה האחרונה לא שלי הוא אלא שלו, מסתמא נטלתי סוד את עברוני ומצאתי את ההשבו מתאים — עם שטימט;". מוכטחני, שעבשיו יזכה מלאך השלום שלנו לגדולה והמלך יכבדו לא רק בתאר-הכבוד Pair ולהרכיבו לא לוף בישראל ובעשרת השב-טימט אלא בתור לו דה, אלא שהוא ענות גדול, כידוע, ויסרב אפילו לגדולים, הוצי אילי אם ישלחו לו ירק לשבועות, כחמת שהוא יהודי חרד, כידוע...

ואלי דבר יגונכ כי שם כמתנה הפעלים שלנו אין השמחה כ"כ נדר לת, כנראה, התכוננה התבריא והפי-שילן כבר את שרוליהם ל"מהפך פשטא", נוסח הוי-לארץ והכיני את עצמם ליום "שכלי שבת" בארצנו והכו רק לתלגרמיקה קטנה משם, כלר-מר מאמשט-דס, והנה — בום! — בשורת השלום הגיעה פתאום ואניה שלמה נמרפה להם הפעם, אבל, איך אימר שלום-עליכם? — "סא ליגען!" שקר הדבר!

וכמדומני, שלא רק כאן אלא גם שם באנגליה ובשאר ארצות ארופה אין השמחה גדולה במחנה הפועלים, מחמת שזוהו רק "השבוע הראשון לשביתה", עד לא נגמרו "שבעת ימי המשתה" של השמחה ועוד כהם במתניהם למל-המית והלאוי שאשכר ולא אפתח פה לשטן, היששני שהדבר לא יצא כ"כ חד והלק אעפ"י שזה ל"נצחון הפוע'

ל"ם", באיתו "דבר"...

ולא עוד אלא שגם מוזמנים לא חסרים, כנראה, לשבתים שלנו באנג-ליה, ביהוד לאחר שקבלו את המאה הפונט מהועד הפועל שלנו והבטחה שלמה למלא את חלקם, כידוע... וראיה לדבר, שהחזירו האנגלים — מה שגויים יכולים! — את השיק לרוסיה, ולפי יודעי דבר היה שם מטבחן גדול של כמה מליונים, ולמה אכזר? — לשיק שכזה יש גם לי יצרה-רע, ואולי גם לכם, ביהוד לאחר שסופם של רימ דוקא בבית-הלכן וכחבטתה, נאמת באנגליה, אבל למגביה של המשה מליון או אפילו של מליון אחד — אין זה כגיע...

ובשעה שקראתי בעתונים על החזרת השיק לסובייטים, הצטערתי קצת וחד שבתי כלבי בערך כך: לו היו שולחים שיק כזה, או אפילו המחצית ממנו, לחבריא שלנו בא"י, מסופקני מאד אם היו מחזירים אותו מפני כמה טעמים: ראשית, הלא ידוע שאין מחזירים כלום מא"י ממש כמו שבית העלמון, הוצי ממנהל "אדקום", כמובן, — והשנית הלא למרנו פתגם מהרומאים: Pecuniae non olent

ובלשון הקדש שלנו הרי משמעותו "הכסף אינו נותן ריח" אפילו טמוס-קבה, ושלישית — וזה העיקר! — מפני... מה? וכי מחויב אני להסיא לכם עוד תירוצים? ובלי תירוצ אין מקבלים אצלנו? הן אצלנו כ"ה קורעים "מן החיים ומן המתים" בלא תירוצ, וק"ו היסוד ובלי-יסוד הלא יובי-הו! מילא, חשבתי, הפועלים האנגלים יכולים עוד להרשות להם "לוקסוס" שכזה ורשאים אולי לעשות "ג'יס" — אולי ירחמו?...

(תנועה נאה) ע"י ההזרת השיק, פשוט מפני "מה יאמרו חברות" — אבל אנהנו, שאנו נצרכים גחילים, לא עליכם, נצרכים לכסף ולקרקע, נצרכים לכסף ולמשרדים ולנסיעות — אנהנו הקבצנים, במחילת, א"א רשאים לבזז לקטנות כאלה כשיקים של הרב"ט אלפים ואפילו מעט פחות מזה. ודא עקא, שאותנו אין מכבדים נשי-קים אלא בהבטחות (פלעדג'עם בלע"ז) וכיהוד בראיונות, ואת שרדנו הגדר-יום מכבדים באמריקה כנאומים ע ב"רימ דוקא בבית-הלכן וכחבטתה, נאמת באנגליה, אבל למגביה של המשה מליון או אפילו של מליון אחד — אין זה כגיע...

ולא עוד אלא שטכבדים אותנו בצר-פת בשירת "התקוה" היוצאת מפרש מפי מיניסטורים גדולים כפי-נלכה ודי-מונזי, כידוע, והמיניסטר ההיצוני שלנו ר' נתונצה, ככבר אותם באותות כבוד שלנו, דתוינו סרט תכלת ולבו, ושני עצים על שמם ביער הרצל... והדודה מאריאנה עושה עמנו "פלירט" בזמן האחרון, לא מאהבת כרדכי אלא משנאת הפלשתים בסודיה, אבל עד כדי הרחבת היבולות של הבית הלאומי בעתו ובמזרה — לא יגיע...

ואפילו הפרוטות המעטות שהבטיחו לילין באמריקה יבנין הכמינר העברי בבית-הכנס, כס"ה חמשים אלף דולר, — כי במה נחשב סכום קטן כזה באמ-ריקה, הן פשוט בושח לדבר ע"א טרבות קטנות כאלו? — ואפילו, אמרתי את כעט המוזמנים ואלה לא שיה עדיין, ושרדנ"ו הוקן כאלו לכתת את רגלי מחדש ולצאת בגפו לדרך אמריקתה — אולי ירחמו?...

ומכ"ו, צאו וראו מה בין בני לבן חסר.

הם, הנונים, כלומר מבני עשרת-השבטים באנגליה ערטיי שביתות גדולות של מליוני פועלים ומה שחשוב ביותר, למה שלא הורגלנו עדיין — שביתות של כל בעלי המכרות, "נותני עבודה", מהות מול טחות, לוקאט בתור תשובה על סטרייק, הרכוש והעבודה, שניהם יצאו מוויינים, כל אחד בכלי-זינו היותר מתוקן ומשובלל והנשמה מפרנסת ממש למראה החזיון הגדול הזה שלא היה כמותו, לפי עדותו של הישיש בלפור שלנו, מלפני רח"ל שנים, לראות ולדעת: מי ינצח? האר"אלים את המצוקים או להיפך, (באמת איני יודע את ערוש המלין האלו, למד רות כל הבאורים במלוננו הגדול של בן-יהודה דף 375 אלא שזוהי מליצה יפה וחכיבה על סופרינו וע"כ אני משד תמש בה...) — מי יכנע בפני מי: באלדווין בפני הטרייד-יוניון או חבר קוצים לפני נכסי דלא-ניידז? ואעפ"כ, הלא תראו מתוך העתונים, שיצאו שו"תים ושותרים (לא שו"תים ושיטרים!) בפליכט העיר בהתחרות כדורידגל ותוצאות ה"מאטש" היו, שהשובטים נצחו 2 נגד 1. (פלא, שבעל הגימטריאות שלי לא מצא עדיין איזה רמו או נימטריא לנצחון השובטים הזה...)

ואנהנו — נקח נא, למשל, את הסכ-סך הקטן שפרץ בין הפועל המזרחי ובין הסתדרות העובדים בהיפה בגלל כעט המוזמנים ואלה לא שיה עדיין, ושרדנ"ו הוקן כאלו לכתת את רגלי מחדש ולצאת בגפו לדרך אמריקתה — אולי ירחמו?...

שהמזרחים האלה וההלוצים, להבדיל, ילכו אחרי המחלקת או בשעת מעשה וישחקו יחד ב"דווינו" או בכרטיסי ל"א, או שבשעת עמדם על הוקיפים יעשו שני הצדדים "מנין" ויתפללו יחד מנחה ומעריב לבזר עולם? ומשדוכים אין מה לדבר!...

אצלם, אצל הנונים, סטרייק להוד ופיט-בולל להוד, להם יש ב"ה זמן וסבלנות, לא חכור, עצבים הוא "ג'וד בול" שלנו, אלא עצביהם ברזל נהושה, כמו שאמר ויצמן בנאומו "מה לעשות נחאג'לים הקרים לא למדו עדיין מאתנו את הפוזיות?" אין דבר: לו היו הם בגלות אצלנו לא אלפים שנה, אלא פחות מזה, היינו רואים את קדירותם, הן זוכרים את ס בודאי את המעשה הקטן והאופיי של מרק טויון? — מעשה בשני אנגלים, שנפעו כ"א בעגלה ונפגעו בסימטא צרה ולא רצה האחד לותר לשני ולנטות הצדה כדי שיעבר לפניו, מה עשו? ישבו שניהם בניהוהא בעלגותיהם ואחד מהם הוציא מיכוס את גליון ה"טייטס", וישב לקרא אותו מא' ועד ת", כאחב"י שקוראים, למשל, את ה"עזמות" בעש"ק, ומחמת שזוה עתון יותר גדול מעט מזהותו הנל-אביבי ואפילו מחירושלמי, נמשכה קריאתו כעתי ישעת, לאחר שנמר את כל הגליון עד נמידא, פנה אליו האנגלי השני מהעגלה השניה ובקש ממנו את העתון כדי שיקרא אף הוא את כלו...

ואלם, אין זה מעניני, כוונתי היתה רק להניד לכם שאצלנו היהודים, בעינותינו הרבים, שני הצדדים עומדים על דעתם, זה בתוקף הדת וזה בתוקף ה"יענץ" כלומר השביתה, ואינם מוותרים על זכותם כמלאו נימא ואפילו אם כידוע, וכי סלקא דעתך, למשל,

"דם ישפך", ועל כל צרה שלא תבא, כל שטות ואתה קלילא דלית בה ממשותא, מיד עפים תלגומים משני הצדדים — בשביל מחלקת יש ב"ה כסף אצלנו! — לועד הלאומי ולכל מיני ועדים (זה לא חסד אצלנו!) ושני המחנות נעשים "דם שנאים", כדחי-קים ללכת ומניעים מכש עד זבולא בתרייתא, ובעידן דריתחא הם אינם מסתפקים ב"ויצעקו" אלא גם ב"ידיים ידי יעקב" ות' ידחם.

ולו גם יתכנסו כל הועד של המשה עשר וכל המשה-עשר הועדים ואפילו מנגוס בראשם אי אפשר לפשר ביניהם עד היום הזה. עמך!...

וידעים אתם, רבותי, את הסד מפני מה לא נסעה עדיין המשלחת שלנו לנ"יבה? פשוט מפני עכוב קטן — הרפה ממש להגיד! — מפני חוסר של... נו, הן אנשים אחים אנהנו ואפי-שר לדבר בינינו גלויה, פשוט משום חוסר של אותו מעשה, כלומר: הוצי את הדרך...

והטעם השני, מפני — למה נכהד? — שלא נכהד איש הברזל שלנו בירושלם ובעל הזקן בת"א וביהוד מפני שכן נכהד אחד מחברי הפועל הצעיר ולא מאהרות העבודה, והעיקר, מפני שלא הספיקו עדיין להכין את התוכיר — הן אצלנו כ"ה נזכרים תמיד ברגע האחרון ועישים הכל בחפי זון כיוצאי מצרים ממש — ורק של-שים בלילה ישב גרוד שלם של "טייפיסטיות" בוועד הלאמי ותקתקו במכונות הכתיבה, ממש כמוטרליותות אלה שכשחה הרב ועברו עד עלות

עמוד השחר — געיני ראיתי! — וכל כך למח? מישהו שכל אחד מחבר הלאומים שלנו השתדל להכניס ברנע האחרון איזו "הכמה" חדשה — הן כלנו חבמים! — ולהוסיף "נפך" משלנו, כנהוג...

כנגד ארבעה בנים דברה תורה ב ד ל ג צ י ה, אחד הם ספרדי ל ד י ק ו ר צ י ה, אחד חכ"ד כלכלה ל א י נ פ ו ר מ צ י ה, אחד בורגני ולודר מאיר ל ר פ ר ז ו נ ט צ י ה ואחד פרופיסוד לעברית אסטתית ו ל ד ק ל ט צ י ה, אבל מי מהם יודע את ה ס י ט ו א צ י ה? ... הן הפעם לא יהיו שם בניניבה לא סמואל ולא אורמטבי גור ומה נעשה בפסוק הירוע: רע מה שתשוב לאפיר קורם של בני דודנו לפני חבר הלאומים? והלא בשביל פסוק קטן אחד בתנ"ך "מי זה בא מאדום" — ה מ ו י צ — ב נ ד י מ מ בצרה", מציע הד"ר והפרופיסוד החכם שלנו ב"השלח" עברי", כנגד גלוי הדעת של "הבנדים" טים" שלנו? ושכח הדיפלומט כי ישנו בתנ"ך שלנו פסוק אחר, חד וקצר, שהוא שקול כנגד כל הפסוקים שלו שבהם תא ממלא שני דפים שלמיז ב"השלח", פסוק מפורש המוכיח באר תות ומופתים כי אין לנו צורך לא בני-דודי הגנה ולא בשמירה עצמית לא בריביוניסטים ולא בולדמיור והוא "שימי פ ת א י מ ה"...

ואין חכמה ואין תבונה אפילו לפרופיסורי המכללה כנגד מקרא שכתוב!

דבים מתלמידי מנו אלי בזמן * * * * *

שבת בן-נחום... לכוף נתברר, שקול המפץ היה — נחשו-נא מה? — מפח פשוט שנפל מהגן (כל הצרות נובעות אצלנו מהפה, כמו בבית-הכרם), ונתגלגל, לא בן-נחום, אלא הפה, ובא ישר לראשו של ברמן, המהנדס הבנאי של „עולים בונים“, שהיה כמובן בין קרואי העדה וראשי המטות, ולולא הנס שקרה, מובטחני שה-„מזרחי“ היה מאשים את החסדרות הכללית שידה בפה, ובצדק, — כי מה לו לפה העומד על גנו של בן-נחום לראשו של ברמן אם לא בידי אדם? אלא, שכאמור נס גדול היה שם וברמן נשאר ברמן, זו הפעם השניה...

ולך באר כל זה לאפיקורסים ימ"ש, שאינם מאמינים כי ישנה השגחה פר-טית בכל דבר.

* * *

וכדאי היה בנאמנות לעמד באותה שעה מאחורי הכתל ולעשות אונינו כאפרכסת סדי לשמע ולקחנות מהני מילי מעליותא מפיזיותיהם הקדושים של ממללי רברבי ומפיקי מדגליות ממש לכבוד בעל-היובל ושפתים ישק...

ובגדול החל, הד"ר ושיק, ראש של גברא, השתדל בכל כחו למצא היתר לאיש חסיד כמו הפרופסור שטרוק על הלאו החמיר מדאודיתא, שנאמר: „לא תעשה לך כל פסל וכל תמונה“. הד"ר ג. — מהחכמים „היראליים“ ובעל יד-מולקה — טרה ומצא היתר ד י א ל י באמרו: „ידוע שהיהודים הגרמנים יודעים כיצד לרמות את היושב שחקים הם עושים פסל באף מעוד לשם שנוי וחסל, לא עברת על לאו... ועדיין מתאוננים על אחב"י הדייטשים שאינם חכמים! ר' בינה מגלה סוד לקחל.

באיתו לילה. ואם סוף כל סוף עברנו בשלום, אין שום ספק שזהו בזכות „המזרחי“, מפלגתו של ההתנדו, שהם היראים והקדושים הרשמיים של קודשא בריך-הוא בעלמא הדין.

רצה בן-נחום להתפשט מתל-אביב עד חיפה, מה עשה? עמד ומצא לו גואל שיבנה לו בית „שלשיה“ לשם מלון וחקים לו פלטין מפואר במרכז הגוג מיל ה-„פארק“ בהדר-הכרמל על פרישת-דרוכים, הכל כמתוקן וכרבעי למיהוי, אלא שכנראה בן נחום זה או יותר נכון „האישת היל“ שלו נכנסו אל הבנין לפני הנוכח ולפני שברכו הכרמל טרחה בת גלים לעלת ההרה ובהזיחתם נאלצו במהילת ללכת ברגל תרפ"ט פרפה על תרפ"ט פ"סה. וכל כך למה? מפני שבעל המכונות שעמד והמתין להם עד אחר הצות לא נתבייש לדרש מהם שילינג מלא לכל נוסע (פרשיון בלע"ז) ואלם אנשי בת גלים עמדו הפעם על ה-„פויניציפ“ והחריזו שביתה, ז"א שהלכו ברגל זוגות זוגות ומרב השכח עשו כלאים זה בזה — וסברא היא שאחד מהם נשאר מסכן לבדו ובגפו יצא מחמת שלא מצא לו בת-זוג — לקיים מה שנאמר: „ככרמל בים יבוא“, ממש כמו השוכד תים באנגליה שהם עולי רגל למליונים מחמת השביתתה.

* * *

ומכיון שבא לדינו בין „יובל“, כמו של הפרופסור — מר ג'טוק אמנם מסריו וצדק שאינו פרופסור, אך הקהל תושב את זה לענותות יתרה מצדו ומסופה לכנותו דוקא בשם „פיר-פיסור“ — מכיון שכך, אי אפשר שלא להזכיר את הנסים והנפלאות שקרו

גלים“ רואים את תמרות העשן של „דולי הדור“ המתכנסים מדי שבת בשבתו לעינים שבקדושה, כגון בנין בית-הכנסת ומקוה כשרה, נשאו קל" וחומר לעצמם: „ומה אלו שפרנסתם מצויה ושכל כונתם היא רק לשם שמים מתעסקים ב-„כמה מדליקין“ לכבוד שבת — אנו בני בשר ודם פשוטים ומטופלים בנשיא ומפליא, לא כל שכן? וכי מה לא עושה יהודי בשביל פרנסה?“ מה עשו? —

נמנו ונמרו לצרה את יום השביעי לששת ימי המעשה, וכי תעברו רבותי בשבת קדש במושבה הגרמנית — ובטח תעברו! — בדרך המובילה למגרשי הספורט והפוט-בול וראיתם בעיניכם מכונות צבוריות שעליהן קבועים שלטי פח „ועד בת גלים“, שהן אצות רצות הלוך ושוכ במהירות הבזק ובקד פיצות-הדרך ומטלטלים את אחב"י מהבא להתם ומחתם להבא.

— אמש פגשני — לא אותי — אלא את תלמידי מחיפה — אחד ממכירי בתמיה גדולה ושאל: האמנם כל חברי „ועד בת גלים“ נוטעים במכונותיהם בשבת או רק באי כהם נמצאים במכונות בשבת? ולך באר לו, שכל ענין השלטים שעל גבי מכונות בכתבת קעקע „ועד בת גלים“ פרושו רק שועד בת גלים מקבל כוס ידוע אבל לא שכר שבת-קדש...

* * *

ומכיון שאנו מדברים בבת גלים ראוי להדגיש, שמי שהפץ לוואות את בת גלים כנגלותה וביפעתה צריך היה להשגיח מן החלונות ולהציץ מן החרכים לתוך הטרקלין הנאה שבמלון בן נחום

יפה. פני הנשיאה של אגודת הנשים העבריות כרחובות הוזרו קצת (ויש אומרים שאדמו לא קצת...), והההילה מדברת בהרפה ובבושה בלשונה העברית ותר מעשרים שנה...

וראו זה פלא: ממש במקרה הזה אירע ללידי סמואל לפני שנים אחדות כ-אש פנה.

נדנא דא-עא-ירי-טראל הד הוא!

* * *

ומספרים — כך מספר, כמובן, תלמידי המקורב מת"א, אתם מכירים אותו! — כי תייר אמריקאי בא לקושטא ונכנס למסעדה, ישב אל השלחן לסעד והמנות הוגשו זו אחר זו. ואילם בהגיע תור הכשר ראה והרגיש הא-מריקאי שלנו, שהבשר שחוד וטראהו לא מאתמול שלשום, ובהיות שהתייר רען לא ידע לדבר תורכית קם ודבר כלשון רמזים: „הביתב“? כלומר: הבשר כלב הוא? וענה לו בעל המסד עדה בלשונה: „מ'אר-מ'ואו“ כלומר: בשר התול הוא...

כלפי מאי ספרתי לכם כל זאת? — לא אני המספר אלא תלמידי המקורב — כלפי המסעדות שלנו בתל אביב, שעלינו ללמד לא רק שפת הכלבים וההתוליים, אלא גם לנער כהמורים, לצחל כסוסים ואפילו לבעבע כנמלים... ולא בכדי — יש רגלים לדבר שבבתי האכל דהתם נוצרה תיבת נח של חיות כשרות וט-מאות גם יחד...

* * *

ואיך כתוב שם במגלה? — „כיון דרש דש“.

שכיון שמגחיני המכונות ב-כת-

האחרון והקיפו אותי בשאלות: היכן נעלם פתאום הפרופסור נחום סלושיץ ואין רואים אותו בעירנו, ממש כמו שנאמר: „כי לא נחום“. האם נשאר אולי בהרבות פטרה או ישן חלילה באיזו מערה, ולא ידעתי מה להשיב עד שלא קבלתי בשבוע זה הזמנה להר צאה צרפתית חשובה של האב וינסיר נט, המלומד הצרפתי הדומינוקני, על „החומה השלישית“ ב-„ט אטיין, כאו, בהור הזה, קויני לגלות את חוקר-הקדמוניות שלנו ואמנם לא טעיתי.

כשבאתי להתם מצאתי — מה אמר לכם? — את כל השמנת של ירושלים: את הכושל החליה, לא עליכם, בגרוננו, את כן הקונסולים למי ניהם עם המטרונויות הימניות והשמא-ליות שלהם וכתובם גם הקונסול הצר-פתי החדש, את כל חכמי הגוים והכמי ישראל ובתוכם: סולומיאק, חמדה בן-יהודה, פרופסור עומות והעיקר — האבדה שלי, הפרופסור סלושיץ.

והנה אודה ולא אבוש שאין אני מחכמי העתיקות ולא מסכני-הקדמ-ניות שלנו ואינו בקי גדול — לחרפתי ולבושתי — בכל עניני ההרטימים והכורים הקדמונים בארצנו, ואולם לאחר ששמעתי את דרשתו החשובה של האב הצרפתי במשך שעה שלמה, הכנתי רק אחת, שהחוקר הזה מבטל כעפרא דא-עא את כל המציאה הכי שרה של שני החופרים הצעירים שלנו, לפי דברי האב וינסיר, טעו היהודים האלה בהשבונם במהילה ואין כאו לז הומת אנריפה ולא הומת רחב, להכריז, והביא ראיות כנודה מחכמי יור ישן וחדש, אחרי חסירה ודרישה

של 25 שנה, שאין כאו לא אבן על אבן ולא שיורי עתיקות ושאר הדברים שהם צריכים לגופא דעובדא — אלא סתם גדר לשמירת העיר מאימת גזל-נים. בקצור שמעתי דברים כמתלהמים וקשים כגידים כנגד תגליתם של אחב"י, ר' אליעזר ור' מאיר, ובשרי נעשה הדודין הדודין, ביחוד בשעה שראיתי את פני ידידנו הגוים והכר-מרים שהיו פניהם צוחלות ומבהיקין מיב ערן ונחת לשמע הדברים כנגדנו והמטרונויות היו ממלאות שחוק פיהן. וכשאך כלתה הדרשה נתפרצו „הגדו-לים“ מתוך האולם וצעקו מתוך איר-ניה: Le mur, le mur! כלומר: אל החומה, אל החומה היהודית!... ובדרך הליכתם פנה מושלנו לא-הד היהודים ואמר בדרך צחוק: — „אישתקד שלחה אותי „הארץ“ מן הארץ והשתא משלח אותי „הדבר“... אימתי ישלחני „דאר היום“? מסתמא בשנה הבאה...“

* * *

ועכשיו, טרנן ורבנן, נעבר-נא רגע על תיק המכתבים של תלמידי ונראה נא קצת מה כותב לנו, למשל, תלמידי „המקורב“ מת"א, אתם מכירים אותו! — רק שני דברים קטנים אבל יפים: ליידי סמואל, רעיתו של הנציב העליון שלנו, בקרה בזמן האחרון את המושבה החובות, באת-כחה של אגודת הנשים, מטרונויתא כבודה והסורה, קבלה את פני האוהרת הנעלה ופנתה אליה כוז הלשון:

— „פארלי וואו פראנסי?“ (האם כ' מדברת צרפתית?)

— „לא, גברתי, אני מדברת עברית!“

— ענתה ליידי סמואל בעברית טהורה

ב-„הדר הכרמל“, בשעה ש„פני“ חיפה ישבו בהכרותא וקדשו את יובלי הה-מישים של הציור ההדר-מודרני, הרמן שטרוק.

מספר בוני-הבניה של בת-גלים היה רב ועצום במסכה זו, בלא עינא בישא, כי מסדרי ההניגה והמחזותנים העקריים היו משם: וכמנהג וזבראין יהודאין רגל אדם לחזמין ל„שמחה“ את ידיו ואת שכנתו, כשום מה לא? ובאין ברירה גם את אשתו כידוע, ומכל שכן שהפעם שלמו כל איש ואשה מהם זמנים בעד ההעווג כפר לגולגילת ואע"ג שחקים השמחה היה בהדר-הכרמל טרחה בת גלים לעלת ההרה ובהזיחתם נאלצו במהילת ללכת ברגל תרפ"ט פרפה על תרפ"ט פ"סה. וכל כך למה? מפני שבעל המכונות שעמד והמתין להם עד אחר הצות לא נתבייש לדרש מהם שילינג מלא לכל נוסע (פרשיון בלע"ז) ואלם אנשי בת גלים עמדו הפעם על ה-„פויניציפ“ והחריזו שביתה, ז"א שהלכו ברגל זוגות זוגות ומרב השכח עשו כלאים זה בזה — וסברא היא שאחד מהם נשאר מסכן לבדו ובגפו יצא מחמת שלא מצא לו בת-זוג — לקיים מה שנאמר: „ככרמל בים יבוא“, ממש כמו השוכד תים באנגליה שהם עולי רגל למליונים מחמת השביתתה.

* * *

ומכיון שבא לדינו בין „יובל“, כמו של הפרופסור — מר ג'טוק אמנם מסריו וצדק שאינו פרופסור, אך הקהל תושב את זה לענותות יתרה מצדו ומסופה לכנותו דוקא בשם „פיר-פיסור“ — מכיון שכך, אי אפשר שלא להזכיר את הנסים והנפלאות שקרו

על 25 שנה, שאין כאו לא אבן על אבן ולא שיורי עתיקות ושאר הדברים שהם צריכים לגופא דעובדא — אלא סתם גדר לשמירת העיר מאימת גזל-נים. בקצור שמעתי דברים כמתלהמים וקשים כגידים כנגד תגליתם של אחב"י, ר' אליעזר ור' מאיר, ובשרי נעשה הדודין הדודין, ביחוד בשעה שראיתי את פני ידידנו הגוים והכר-מרים שהיו פניהם צוחלות ומבהיקין מיב ערן ונחת לשמע הדברים כנגדנו והמטרונויות היו ממלאות שחוק פיהן. וכשאך כלתה הדרשה נתפרצו „הגדו-לים“ מתוך האולם וצעקו מתוך איר-ניה: Le mur, le mur! כלומר: אל החומה, אל החומה היהודית!... ובדרך הליכתם פנה מושלנו לא-הד היהודים ואמר בדרך צחוק: — „אישתקד שלחה אותי „הארץ“ מן הארץ והשתא משלח אותי „הדבר“... אימתי ישלחני „דאר היום“? מסתמא בשנה הבאה...“

* * *

ועכשיו, טרנן ורבנן, נעבר-נא רגע על תיק המכתבים של תלמידי ונראה נא קצת מה כותב לנו, למשל, תלמידי „המקורב“ מת"א, אתם מכירים אותו! — רק שני דברים קטנים אבל יפים: ליידי סמואל, רעיתו של הנציב העליון שלנו, בקרה בזמן האחרון את המושבה החובות, באת-כחה של אגודת הנשים, מטרונויתא כבודה והסורה, קבלה את פני האוהרת הנעלה ופנתה אליה כוז הלשון:

— „פארלי וואו פראנסי?“ (האם כ' מדברת צרפתית?)

— „לא, גברתי, אני מדברת עברית!“

— ענתה ליידי סמואל בעברית טהורה